

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובע: אשר ישראל דהן

נגד

הנתבעים:

1. ערן חסיד
3. מ. א. דרום השרון
4. עיריית הרצליה

ב"כ התובע: עו"ד סער פלינר
ב"כ הנתבע 1: עו"ד שושנה גלס ועו"ד גדי עמרני
ב"כ הנתבעת 2: עו"ד דרור אפשטיין ועו"ד עדי שרון
ב"כ הנתבעת 3: עו"ד מאיה קפלן בביוף

פסק דין

חלק ראשון – מהות פסק הדין; מי ומי בהליך; תמצית פסק הדין (תוכן עניינים)

1. מהות פסק הדין

- עניינו של פסק דין זה הוא תביעה על סך של 500,000 ₪ שהוגשה בעילות של הוצאת לשון הרע, הפרת הוראות חוק הגנת הפרטיות וביצוע עוולות נזיקיות שונות כנגד התובע.
- בתמצית ייאמר שהתובע העוסק כסוכן למכירת ציוד משרדי ומוצרי נייר ודפוס לבתי ספר טוען כנגד עוולות שנעוולו כלפיו בשל פרסום "מכתבי נאצה למוסדות חינוך" על ידי הנתבע 1.
- המכתבים נשאו כותרת – "הנדון: התראה על העסקת עובד אשר הורשע בעבירות מין על ידי ספק חיצוני". באותם מכתבים טען הנתבע 1 שהוא מייצג "אם לבת בגיל העשרה" והתריע על נוכחותו והעסקתו של התובע כסוכן של ספק ציוד. התובע תואר כ- "שוטר לשעבר אשר הורשע בעבירות מין על ידי בית משפט השלום בפתח תקווה (ת"פ 1369/02) מצ"ב גזר הדין המרשיע לנוחיותך".
- הנתבע 1 דחק, התריע ואף איים בשם מרשתו בנקיטת "כל האמצעים העומדים לרשותה (עתירות ודרישות)" תוך שהוא קורא "להסרת המחדל הזועק לשמיים אשר הונח בכתובים על שולחנך".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

בעקבות כך ובעקבות מכתבים ופעולות של הנתבעות 2 ו-3 הוגש כתב התביעה.

- האם עוולו הנתבעים כלפי התובע? האם כמה לנתבעים הגנה מכח חוק איסור לשון הרע או מכח כל דין? בשאלות אלה יעסוק פסק דין זה.

2. מי ומי בהליך - הצדדים להליך ועשרת העדים שנשמעו

2.1 **התובע** - התובע הוא שוטר ומפקד נקודת כפר סבא לשעבר, אשר הורשע כדבריו במעשי הטרדה מינית בגין אירועים בשנים 1999 ו-2000. לעניין סעיפי הרשעתו של התובע עוד יורחב להלן אך בשלב זה ייאמר שההליכים והרשעתו האחרונה של התובע הסתיימו כבר בשנת 2006 והליכי הערעור הסתיימו ביום 10/2/2008 בהחלטת בית המשפט העליון. התובע עוסק במכירת ציוד משרדי ומוצרי נייר ודפוס לבתי ספר. עבודתו במועד הרלוונטי להגשת התביעה היא כסוכן במסגרת חברה המספקת ציוד כאמור לבתי ספר.

2.2 **הנתבע 1** – הנתבע 1 הוא עו"ד אשר שלח מכתבים כביכול בשם מרשתו "אם לבת בגיל העשרה המתגוררת באזור השרון". במכתבים התייחס להרשעתו של התובע בפלילים, פנה בפועל להפסקת העסקתו ועוול לטענת התובע כלפיו. כבר בשלב זה ייאמר שהנתבע 1 וויתר על טענותיו בכתב ההגנה לפיהן ייצג "אם לבת העשרה", אף הוכח שאין אמת בטענות אלה. עוד ייאמר שהנתבע 1 הוא דווקא עורך דינה של חברה מתחרה, וגם רעייתו בעלת קשרי חברות עם רעיית בנה של בעלת החברה המתחרה.

2.3 **הנתבעת 2** - הנתבעת 2 היא מועצה אזורית שהתייחסה לפניית הנתבע 1 תוך שלטעמו של התובע היא מעוולת כלפיו.

2.4 **הנתבעת 3** - הנתבעת 3 היא רשות מקומית שהתייחסה לפניית הנתבע 1 תוך שלטעמו של התובע היא מעוולת כלפיו.

2.5 **העדים שנשמעו**

במהלך הדיון נשמעו עשר עדויות:

- **מטעם התובע נשמעו חמישה עדים:** התובע עצמו; מר דניאל נחום, בעל החברה בה מועסק התובע; מר ליאור חסיד סוכן מכירות; מר ליאור סלפטר סוכן מכירות; עוד זומן לעדות גם מר טל וייל מחברה מתחרה אליו עוד תובא התייחסות בהמשך.

- **מטעם הנתבע 1 נשמעה עדות אחת** – עדות הנתבע 1 בלבד.

- **מטעם הנתבעת 2 נשמעו שני עדים** – היועץ המשפטי, עו"ד יריב סומך וכן מנהל אגף התפעול וקצין הבטחון במועצה, מר יואב סבן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

- מטעם הנתבעת 3 נשמעו שני עדים – היועצת המשפטית, עו"ד שלומית סלע וכן סגנית מנהל אגף ומנהלת המחלקה לחינוך יסודי בעיריית הרצליה, גב' יעל יוסף.

2.6 תוצאת ההליך

בסופו של יום נדחתה התביעה כנגד שלושת הנתבעים. יודגש שביחס לנתבע 1 הוכח שלא דבק באמת, הוכחו כשלים בגרסתו וכן הוכח שבניגוד לטענתו המקורית כלל לא ייצג לקוחה אלא פעל ממניעים אחרים אליהם עוד אתייחס בהמשך. לצד זאת ולמרות אי הנחת מהתנהלותו, הרי עדיין פרסום המכתבים נכנס לגדר "ענין ציבורי" המקנה לו הגנה. מכאן ומנימוקים נוספים שיובאו נדחתה התביעה.

3. תמצית פסק הדין (תוכן עניינים)

3.1 תמצית טענות הצדדים תובא במסגרת החלק השני בסעיפים 4-7 לפסק הדין.

3.2 בגרסת הנתבע 1 נפלו כשלים. בתחילה טען שהוא מייצג "אם לבת העשרה" ואולם וויתר על טענה זו תוך כדי ההליך המשפטי. וויתר, אך שב להתייחס לאותה אם עלומה במסגרת עדותו. על כך, ועל הקשר ההדוק שלו עם חברה מתחרה לה הוא מעניק שירותים משפטיים יורחב בחלק השלישי בסעיפים 8-12 לפסק הדין.

3.3 יש לדחות התביעה כנגד הנתבע 1 וזאת למרות הכשלים בגרסתו, על כך יורחב בחלק הרביעי לפסק הדין תוך התייחסות לאמור להלן:

- דיון ביחס לעבירות בהן הורשע התובע והתייחסות לטענת ההתיישנות יובא בסעיף 13 לפסק הדין;
- דיון בטענות לעוולת לשון הרע מביא לקביעה לפיה הנתבע 1 אינו חב שכן קמה לו הגנת "אמת דיברתי", על כך בסעיף 14 לפסק הדין;
- אין לחייב את הנתבע 1 בגין טענות פגיעה בפרטיות, על כך יובא הדיון בסעיף 15 לפסק הדין;
- אין לחייב את הנתבע 1 גם מכח הטענות לקיומן של עוולות רשלנות, שקר מפגיע, הפרת חובה חקוקה, על כך בסעיף 16 לפסק הדין.

3.4 יש לדחות את התביעה כנגד הנתבעות 2 ו-3, על כך יורחב בחלק החמישי לפסק הדין תוך התייחסות לאמור להלן:

- חוזר מנכ"ל משרד החינוך מנחה דרך התנהלות ביחס לעברייני מין וכולל בתוכו גם התייחסות לספקים, דוגמת התובע. על חוזר המנכ"ל, על מעמדו, על טענות התובע כנגד חוזר המנכ"ל ועל התייחסות הנתבעות 2-3 להנחיותיו – על כל אלה יובא הדיון בסעיף 18 לפסק הדין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

- יש לדחות הטענות כנגד הנתבעות 2-3 שכן פעולות הנתבעות 2-3 אינם עילה לתביעה בהתאם לחוק איסור לשון הרע וזאת מכח סעיף 13(9) לחוק, על כך יורחב בסעיף 19 לפסק הדין;
- יש לדחות הטענות כנגד הנתבעות 2-3 בדבר פגיעה בפרטיות התובע, דיון לענין זה יובא בסעיף 20 לפסק הדין;
- אין לקבל טענות ביחס לעוולת ועילות נוספות כגון רשלנות והפרת חובה חקוקה, על כך בסעיף 21 לפסק הדין;

3.5 בסופו של פסק דין נדחתה התביעה תוך חיוב התובע בהוצאות, על כך בסעיף 22 לפסק הדין.

חלק שני – תמצית טענות הצדדים

4. תמצית טענות התובע

4.1 התובע מציין שהחל משנת 2006 הוא עוסק במכירת ציוד משרדי לבתי ספר. לדבריו, בשנת 2006 הורשע בהטרדה מינית בגין אירועים משנת 1999 ו- 2000 ריצה את עונשו ולטעמו הרשעתו התיישנה בשנת 2014.

4.2 התובע ציין שהנתבע 1 שולח מזה תקופה ארוכה מכתבי נאצה למוסדות חינוך, עיריות ומועצות מקומיות. כך גם הנתבעת 2 באמצעות יועצה המשפטי שולחת מכתבים ו/או פונה טלפונית ו/או בדרכים אחרות למוסדות חינוך הנמצאים בשטחה, מזהירה אותם מפניו ופועלה בכל דרך לאסור כניסתו למוסדות חינוך. בנוסף טוען התובע כי גם הנתבעת 3 באמצעות היועצת המשפטית שולחת מכתבים ו/או פונה טלפונית ו/או בדרכים אחרות למוסדות חינוך הנמצאים בשטחה המוניציפאלי ואף פונה ישירות למעסיקיו ומזהירה אותם מפניו ודורשת את פיטוריו או שיוטלו מגבלות על חופש התנועה והעיסוק שלו.

4.3 מכתבי ופניות הנתבע 1 כפי שהובאו בכתב התביעה

- התובע מתייחס למכתבים אותם שלח הנתבע 1 ובו תואר כנטען מידע "מוצק" הקשור לתובע ולעברו עת הורשע כנטען בעבירות מין. במכתבים נרשם שהפניה נעשית מתוך דאגה וצורך "אמיתי" לעשות שירות לחברה לבית הספר. עוד מפנים המכתבים ל"נהלים והוראות" הדנים ב"סוכנים אשר עובדים מול בתי ספר" הדורשים עבר פלילי נקי "לבטח בעניינים כגון זה שהוזכר לעיל". וכן כי "אין להעסיק עובד... של קבלן חיצוני אשר הורשע בעבירות מין וזאת בתוך מוסדות חינוך".
- הנתבע 1 מציין במכתביו שכאשר מתירים לתובע להיכנס למוסדות חינוך יש בכך משום "התעלמות מוחלטת מנהלים, מהגדרות ומהוראות ברורות בנושא". עוד נרשם ש"נגישותו וחיכוך היומיומי של מר דהאן מול בתי הספר הינו כשלעצמו מקים סיכון סטטוטורי פר אקסלנס- הרי שהכתובת רשומה על הקיר !!!!"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

- הנתבע 1 דוחק במכתביו במנהלי בית הספר וביועצים המשפטיים לפעול להסרת "המחדל הזועק לשמיים".
- הנתבע 1 אף פונה לעיתים גם בטלפון לאותם יועצים משפטיים המועסקים ע"י הנתבעות 2 ו-3 ומאיץ בהם לגדוע את מקור פרנסתו.
- 4.4 ביחס לנתבעות 2 ו-3, טען התובע כי היועצים המשפטיים מטעמם פועלים אף הם כדי לפגוע בו בזדון וללא כל בסיס באמצעות שליחת מכתבים, טלפונים ובדרכים אחרות כדי "להזהיר" את מוסדות החינוך שבשטחן מהתובע ה"מסוכן".

4.5 הפגיעה בתובע

- התובע מפנה לכך ששילם את חובו לחברה בגין מעשיו וזכותו "להישכח" ולהניח את עברו מאחוריו. למרות זאת הוא מבזוה שוב ושוב עת נמנעת ממנו הכניסה לבתי ספר;
- לטענת התובע אין לנתבעות 2 ו-3 כל זכות או בסיס עובדתי או משפטי לפנות לכל מאן דהוא במטרה לשבש את חיו, לפגוע בפרנסתו וביכולתו לעבוד;
- התובע מציין שכתוצאה ממעשי הנתבעים כאמור, הוא נאלץ להחליף את מעסיקיו בשנים האחרונות ובנוסף הוא מתקשה במציאת מקור פרנסה.
- התובע טוען שמכתבו של הנתבע 1 מהווה פגיעה קשה בפרטיותו. בנוסף פעולות הנתבעים כולם ביחס לפרסום עניינים הנוגעים לצנעת חיו האישיים בייחוד לאחר שההרשעה התיישנה, הטרדתו במכוון שנים ושימוש בידעיות שהושגו באופן לא ברור על חיו מהווים הפרה של חוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981.

- 4.6 התובע טוען כי מכתבם של הנתבעים מהווים הוצאת לשון הרע על פי חוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 וכן שקר מפגיע לפי סעיף 58 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש); עוד יש בפעולתם משום הפרת חוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981; בנוסף טוען התובע שלנתבע 1 אין "לקוחה" שהיא אם לבת עשרה ומשכך, הנתבע 1 הציג מצג שווא שיקרי במכתביו והדבר מהווה הפרה בוטה של חוק כללי לשכת עורכי הדין; התובע הוסיף וטען כי הנתבעים פעלו ברשלנות, בניגוד להוראות סעיפים 35 ו-36 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) וכן עוולו כלפיו גם בעוולת הפרת חובה חקוקה כהגדרתה בסעיף 63 לפקודת הנזיקין.

5. תמצית טענות הנתבע 1

- 5.1 בתחילה ובשלב הגשת כתב ההגנה ציין הנתבע 1 שהוא עורך דין המייצג "אם לבת בגיל העשרה באזור השרון". לטענתו, אותה אם ביקשה לברר וליידע את מערכת החינוך במטרה לבדוק האם לתובע שהוא ספק/סוכן מכירות המגיע לבתי ספר, יש את כל האישורים הנדרשים להעסקתו. עוד ציין הנתבע 1 שכניסתו של אדם לתחומי בית ספר באופן קבוע מבלי שיש בידיו האישורים הנדרשים מהווה עניין ציבורי מהמעלה הראשונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

5.2 הנתבע 1 טוען שבהתאם להוראות חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים, תשס"א - 2001 ובהתאם להוראות חוזר מנכ"ל - על המוסד לוודא כי אין מניעה להעסיק כל עובד המגיע באופן קבוע לבית הספר. לטענתו, מאחר ואין בידי התובע אישור משטרה הרי שהוא אינו יכול להיכנס בשערי בית הספר למעט במקרה בו הוא מלווה ע"י איש צוות.

5.3 באשר להתיישנות, טען הנתבע 1 שהתובע החל בריצוי עונשו במרץ 2008 ומשכך תקופת ההתיישנות לא חלפה בעת משלוח המכתבים. עוד טען שבהתאם לסעיף 2(ג) לחוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים – לא ניתן להעסיק את התובע במוסדות מסוימים 20 שנה לאחר שהתובע שוחרר מבית הסוהר ולכל הפחות עד לשנת 2028.

5.4 הנתבע 1 טען להגנת "אמת דיברתי" שכן לגישתו הפרסום הוא אמת ויש בו משום עניין ציבורי. בנוסף טוען הנתבע 1 שהפרסום נעשה בקשר עם הליך משפטי ומשכך קמה לו החסינות המוחלטת הקבועה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע הקובעת כי לשון הרע.

5.5 הנתבע הוסיף והדגיש כי לא שם לו למטרה לפגוע בתובע וכל פעולותיו נעשו בתום לב ועל כן עומדת לו הגנת תום הלב ע"פ סעיף 15(2)(3) לחוק.

5.6 עוד טוען הנתבע 1 שאין כל יריבות משפטית בינו לבין התובע שכן תובענה זו הוגשה כנגדו בשל השירותים המשפטיים שהעניק למרשתו ופעולות אלו נעשו כשלוחה של מרשתו ומשכך לא ניתן לתבוע אותו באופן אישי.

6. תמצית טענות הנתבעת 2

6.1 הנתבעת 2 טענה שפעולתה היא בגדר "פרסום מותר" כהגדרתו בסעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. עוד טענה שמדובר בפרסום אותו היא חייבת לעשות על פי דין.

6.2 לטענתה, מדובר בהגנה מוחלטת מפני תביעה בגין פרסום לשון הרע שכן החסינות חלה גם אם הדברים שפורסמו אינם אמת.

6.3 הנתבעת 2 הוסיפה וציינה כי הליך הבדיקה שנקטה והתכתובות שנשלחו במסגרתו אינם פרסום שכן לגישתה מדובר בתכתובות פנימיות בקרב הגורמים הרלבנטיים ברשות המקומית.

6.4 בנוסף טענה הנתבעת 2 שעומדת לה הגנת תום הלב וכי תפקידם של היועץ המשפטי ו/או ראש אגף החינוך מקימים את החובה החוקית, הערכית והציבורית לוודא שישנה הקפדה על הוראות החוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

6.5 כמו כן, הנתבעת 2 טענה כי עומדת לה הגנת אמת הפרסום שכן העובדה בדבר הרשעתו של התובע בביצוע עבירות מין – אמת. בנוסף, לטענתה יש בעדכון זה משום עניין ציבורי ועניינו של העדכון הוא כאמור, בהבטחת שלומם של הקטינים הלומדים במוסדות החינוך.

6.6 הנתבעת 2 שבה והדגישה שלאחר שקיבלה מידע לפיו ייתכן ואחר מספקי מוסדות החינוך ו/או מי מעובדיו מנוע מכניסה למוסדות חינוך לאור החוק למניעת העסקה ו/או חוזר המנכ"ל - חלה עליה החובה לבחון מידע זה. לטענתה בדקה את המידע ופעלה בהתאם לחובתה.

6.7 באשר להתיישנות הנטענת מצד התובע – הנתבעת 2 טענה הרשעתו של התובע לא התיישנה. לדבריה, התובע התייצב במרץ 2008 לריצוי עונשו אשר עמד על 18 חודשי מאסר ובנסיבות אלו תקופת ההתיישנות עומדת על תקופת העונש בצירוף 10 שנים ומשכך הטענה בדבר התיישנות העונש משוללת כל יסוד. בנוסף - גם הנתבעת התייחסה לכך שמאחר וטרם חלפו 20 שנה ממועד ההרשאה, היה עליה לעדכן בהתאם את מוסדות החינוך בתחומה ומשכך, עו"ד סומך פעל במסגרת תחום אחריותו ולא נפל כל רבב בדרך התנהלותו.

6.8 הנתבעת 2 הכחישה כי כניסתו של התובע למוסדות החינוך נמנעה בשל "הוראות" מטעם מי מטעמה וציינה כי כניסתו של התובע הוגבלה בשל אי הצגת אישור משטרה כנדרש בחוק למניעת העסקה ו/או בחוזר המנכ"ל.

6.9 לבסוף, הנתבעת 2 הוסיפה וטענה כי לא היה בפעולותיה משום רשלנות ע"פ פקודת הנזיקין, כי פעולותיה נעשו באופן סביר בנסיבות העניין ובאופן שאינו רשלני. בנוסף, טענה לחילופין כי מתקיימות ההגנות המעוגנות בסעיפים 6 ו- 68 לפקודת הנזיקין. למען הזהירות הוסיפה הנתבעת 2 וטענה כי אם יימצא שהיא הפרה אלו מבין החובות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות הרי שלדבריה עומדות לה ההגנות השונות כמפורט בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות וביניהם ההגנות המנויות בסעיף 18(1), 18(2)(ב), 18(2)(ד), 18(2)(ה), 18(3).

7. תמצית טענות הנתבעת 3

7.1 הנתבעת 3 טענה שלא עוולה כלפי התובע וכי ממילא עומדות לה ההגנות הקבועות בחוק ובכלל זה הגנת אמת הפרסום המנויה בסעיף 14 לחוק, הגנת תום הלב המנויה בסעיף 15 לחוק לרבות סעיפים קטנים 1, 2, 3, 8. לטענת הנתבעת 3 הפרסום נעשה בתום לב, לא חרג מתחום הסביר, נעשה ע"פ דין ו/או ע"פ הוראה של רשות מוסמכת. לטענתה, לא מדובר כלל בפרסום אסור על פי סעיף 13 לחוק ובפרט סעיפים קטנים 9, 10, 11.

7.2 הנתבעת 3 הוסיפה וציינה שהמכתב אשר צורף לכתב התביעה הוא המכתב היחיד אשר נשלח וזאת בהתאם לחובתה על פי חוק. לצד זאת, הנתבעת הדגישה כי חופש העיסוק לא נשלל מהתובע שכן הוא לא פוטר מעבודתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

7.3 הנתבעת 3 הפנתה לכך שהתובע לא ערך הפרדה של הנזקים הנטענים על ידו בין הנתבעות ובשום שלב לא פירט את הנזק הממשי שנגרם לו כתוצאה ממעשה נטען של הנתבעת. לענין זה הדגישה הנתבעת 3 שהתובע ממשיך בעבודתו.

7.4 הנתבעת 3 ציינה שמעולם לא פנתה לבתי ספר בעניינו של התובע ומשכך הכחישה כל טענה בדבר משלוח מכתבים בתפוצה רחבה ו/או במשך מספר שנים ו/או משלוח לבתי ספר בהם הועסק התובע.

7.5 הנתבעת 3 הוסיפה וטענה שלא פרסמה דבר על חיו האישיים של התובע וכי פנייתה למעסיק נעשתה מתוקף תפקידה ועל פי חוק. עוד טענה שהמעשים הנטענים אינם עולים בהגדרות החוק להגנת הפרטיות ולחילופין טענה כי קמה לה הגנה מכוח חוק זה לפי סעיפים 18 וסעיף קטן 2,ב, 2ד', ו' וכן סעיף קטן 3. לחילופין ולמען הזהירות, טענה הנתבעת כי יש להחיל את סעיף 19 לחוק בדבר הקלה בפסיקת הפיצויים.

אין בכך כדי להביא מלוא טענות הצדדים, אך די בכך כדי להציב המסד להמשך פסק הדין.

חלק שלישי – הכשלים בגרסת הנתבע 1. וויתור על הטענה בדבר ייצוג "אם לבת עשרה" ומנגד – הקשר ההדוק עם חברה מתחרה לה הוא מעניק שירותים משפטיים

8. כללי

- טענתו הראשונה של הנתבע 1 – טענה לפעולה כעו"ד וכמייצג של אם מודאגת - הדעת בהחלט אינה נוחה מהתנהלותו של הנתבע 1. בתחילה הציג עצמו, הן במכתביו והן בכתב ההגנה, כבעל מקצוע, עו"ד, אשר ייצג "אם לבת העשרה". בטיעונו כיוון לכך שבכל מקרה אין יריבות בינו לבין התובע וכי פעל במסגרת תפקידו. טענות אלה ננטשו על ידו ואף הוכח שאין בהן אמת.

- התברר שהנתבע 1 לא ייצג אם לבת העשרה – טענתו של הנתבע 1 בדבר לקוחה עלומה נתקלה בקשיים לא מעטים, עד אשר ב"כ בהגנות רבה הודיעו בשמו על כך שהוא מוותר על טענות שונות בכתב ההגנה ובתוכם הטענות לפיהן פעל כ"מייצג אם לבת בגיל העשרה".

- בנוסף התברר שהנתבע 1 מייצג מעת לעת חברה מתחרה בתחום הספקת מוצרים - עוד התברר שהנתבע 1 משמש כעו"ד של חברה מתחרה בתחום הספקת מוצרים למוסדות חינוך. חברה שהוגדרה על ידי אחד ממנהליה כאחת משתי חברות מתחרות עיקריות בתחום. שתי החברות המתחרות הן – החברה בה מועסק התובע (דני – רן) ומנגד החברה המתחרה שהנתבע 1 מעניק לה שירותים משפטיים. אם לא די בכך, התברר שרעייתו של הנתבע 1 בקשרי חברות, הנמשכים שנים, עם רעייתו של אחד מבעלי החברה המתחרה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

9.

הנימוקים המביאים לקביעה שאין אמת בטענת הנתבע 1 לפיה הוא מייצג "אם לבת בגיל העשרה"

טענתו המקורית של הנתבע 1, עליה וויתר כבר בשלבים מוקדמים של ההליך, אינה אמת ולענין זה יובאו הדברים הבאים:

9.1 ראשית, הנתבע 1 חוזר בו מטענות כתב ההגנה בדבר ייצוג "אם לבת העשרה"

(א) הנתבע 1 טען במסגרת ההליכים המקדמיים טענות שמהותן הוא שהלקוחה אותה ייצג מסרבת להיחשף. בעקבות כך הוריתי לנתבע 1 להתייחס לשאלה האם אין מקום לגלות את שם הלקוחה. בנוסף ובעיקר אפנה לכך שאפשרתי לנתבע 1 להגיש תצהיר של אותה לקוחה כאשר שמה כלל לא יופיע בתצהיר, היא לא תיחשף ואולם זהותה תאומת על ידי ב"כ הנתבע 1.

(ב) לאחר החלטה זו הודיע הנתבע 1 שהוא מוותר על טענות שונות בכתב הגנתו ובתוכן ראשית - הטענה להגנה בשל ייצוג במסגרת הליך משפטי (סעיף 3 לכתב ההגנה של הנתבע 1); שנית - הטענה להגנה לפיה הנתבע 1 "מייצג אם לבת בגיל העשרה" (סעיף 7(א) לכתב ההגנה של הנתבע 1); שלישית - הטענה לפיה "הנתבע מייצג אם לבת בגיל העשרה וכל פעולותיו נעשו בהתאם לחוק ובשם מרשתו" (סעיף 24(א) לכתב ההגנה של הנתבע 1).

(ג) לכאורה די בכך על מנת לסיים הדיון בשאלת ייצוגה של לקוחה עלומה. ואולם בכל זאת יובאו גם הנימוקים הבאים, המלמדים שכל הנראה אכן לא קיימת ולא היתה לקוחה שהיא "אם לבת העשרה".

9.2 שנית, הנתבע 1 מודה שכלל אין במשרדו תיק של אותה לקוחה

(א) הנתבע וויתר אמנם על טענות ההגנה המתייחסות לאותה "אם לבת העשרה" אותה ייצג, אך עדיין בחקירתו הנגדית שב והתייחס אליה וכך טען (ע"מ 190, שורות 9-13): "אני ציינתי שאני קיבלתי אינפורמציה, כמו שצינתי בכתב ההגנה מאמא לבחורה צעירה, ילדה צעירה, ומטעמים שקשורים, אני אנסח את זה בעדינות כי הדיון מוקלט בעניינים שהם דיסקרטיים החלטנו לא לחשוף את מקור האינפורמציה שלי, אלא אני עומד פה וכדי להצהיר בפני בית המשפט ולהסתכל לבית המשפט בעיניים ולהגיד לו שאת האינפורמציה הזו קיבלתי מהגורם הזה".

(ב) בהמשך נשאל ביחס ל"תיק הלקוחה" במשרדו והשיב שכלל לא קיים תיק כזה וכלשונו (ע"מ 195, שורות 7-15, ההדגשות לא במקור):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

"עו"ד פלינר: אני מודה לאדוני על השאלה שלו ואני ממשיך משם. יש לך תיק של הלקוחה, נכון?
העד, עו"ד חסיד: לא.
ש: מה לא?
ת: לא. אני גם לא אמרתי שיש לי תיק של הלקוחה".

ומיד נשאל שוב והשיב פעם נוספת שאכן לא קיים תיק של הלקוחה:

"ש: אני שואל אותך.
ת: אני אומר לך שלא.
ש: אז אין לך תיק של הלקוחה?
ת: לא, אין לי תיק של הלקוחה. אני גם לא הצהרתי שיש לי תיק של הלקוחה"

אם כך, טענתו של הנתבע 1 היא ששלח מכתבים לרשויות מקומיות ולבתי ספר, ניהל שיחות ומגעים עם היועצים המשפטיים של אותן רשויות וכל זאת בשם לקוחה, שכלל אין במשרדו תיק המנוהל על שמה.

9.3 שלישית, הנתבע 1 מתחמק מהזדמנות נוספת שניתנה לו על מנת להוכיח קיומה של לקוחה

"אם לבת העשרה"

גם כאשר ניתנה לנתבע 1 אפשרות נוספת להביא בדל ראיה או הוכחה לקיומה של אותה לקוחה שלטענתו ייצג, הוא התחמק מתשובה וכך נראה הדבר בפרוטוקול הדיון (ע"מ 212, שורות 21-22):

"עו"ד פלינר: יש לך איזו שהיא ראיה, אסמכתא שהלקוחה הזו, האמא, קיימת?
העד, עו"ד חסיד: משכתי את הטענות בתצהיר"

ואין מדובר רק בהתחמקות ממתן תשובה, שכן גם כאשר התייחס הנתבע 1 לאותה לקוחה עלומה, היו תשובותיו סותרות ועל כך בפסקה הבאה.

9.4 סיכום עד כאן, לא קיימת לקוחה שהיא "אם לבת העשרה" – מכל האמור לעיל עולה שכלל

לא קיימת לקוחה "אם לבת העשרה" מכוחה פעל הנתבע 1. לא בכדי הודיע הנתבע 1 שהוא מוותר על טענות הגנה אלה הגם שנרשמו בכתב ההגנה. בשלב שמיעת הראיות התברר שאין בידי הנתבע 1 שום ראיה, אפילו לא תיק המתנהל במשרדו, אודות אותה לקוחה עלומה – "אם לבת בגיל העשרה".

10. מנגד, הנתבע 1 מייצג חברה מתחרה בתחום הספקת ציוד. חברה בה הועסק בעבר גם התובע

10.1 כללי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

- התובע מועסק, במועדים הרלוונטיים לתביעה, בחברה בשם "דני-רן". התובע תיאר כיצד בעבר, ובעוד מתנהלים בעניינו הליכים משפטיים, הועסק בחברה מתחרה שכונתה בפרוטוקול "איתר". אותה חברה נמצאת בשליטת אפרת ורדי וכפי שנמסר גם בנה מר טל וייל שאף העיד בהליך.

- לאחר שהעסקתו של התובע החברה המתחרה הסתיימה הוא הגיש כנגדה תביעה וכדבריו אף זכה בה. מאותו מועד, לטענת התובע, בכל מקום עבודה אליו הגיע נאלץ להתמודד עם מכתבים אנונימיים שנשלחו למעסיקיו השונים. מכתבים הדומים למכתבי הנתבע 1 והמתייחסים אף הם לעברו. התובע טוען שמכתבים אלה נשלחו על ידי החברה המתחרה, כשם שגם מכתבי הנתבע 1 נשלחו.

- החברה המתחרה לא הופיעה כבעלת דין בהליך שלפני. מכאן יש להיזהר בקביעה קטגורית המאשימה אותה בכך שהיא עומדת מאחורי מכתבי הנתבע 1. עם זאת ריבוי האינדיקציות והנימוקים שיובאו לעיל מלמדים שלא מופרך הוא שהנתבע 1 פעל בשליחותה של החברה המתחרה. על כך בפסקאות הבאות.

10.2 נציג החברה המתחרה מעיד שקיימות שתי חברות בשוק – דני-רן והחברה המתחרה. ועוד

הודה שהוא מברר ויודע 'מה המצב' של סוכני דני-רן

(א) ניתן היה לפקפק בטענת התובע בדבר תחרות עזה בין החברה בה הוא מועסק כעת לבין החברה המתחרה בה הועסק בעבר. ואולם דווקא נציג החברה המתחרה, מר טל וייל בנה של בעלת השליטה, ציין זאת במפורש וכך העיד (ע"מ 88, שורות 17-18, ההדגשות לא במקור):

"ת: בוא, אני, החברה שלי והחברה של דני רן הן שתי חברות שהן על אותה טריטוריה של אותו ציוד. יש לנו המון בתי ספר שאנחנו עובדים במקביל שנינו"

ובהמשך הוסיף וציין מר טל וייל (ע"מ 88, שורות 23-24, ההדגשות לא במקור):

"ת: בסופו של דבר שני השחקנים המובילים בשוק זה שתי החברות האלה, בתחום הזה של מוסדות החינוך, בכל אזור גדרה חדרה"

(ב) מר טל וייל הקדים לכך תיאור כיצד הוא "יודע על המתחרים שלי מה המצב שלהם". וכך העיד (ע"מ 85, שורות 4-9, ההדגשות לא במקור):

"ת: לא, ממש לא. לא. אבל אתה יודע, אנחנו סך הכול אנחנו באותה טריטוריה ואתה יודע כמו שאני יודע על המתחרים שלי, הוא, אני יודע גם על מתחרים אחרים. אני יודע על כל המתחרים שלי מה המצב שלהם.
ש: של כל סוכן וסוכן?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

ת: באזורים שאני עובד בהם? בטח"

כלומר – דני-רן, החברה בה מועסק התובע ומנגד החברה המתחרה שכפי שיובהר מקבלת שירותים מהנתבע 1 הן שתי החברות ו"השחקנים המובילים בשוק". החברה המתחרה שמקבלת שירותים מהנתבע 1 יודעת "מה המצב" של כל סוכן וסוכן ומכאן יודעת גם "מה המצב" של התובע שמכתבים בעניינו נשלחו לבתי ספר ולנתבעות 2 ו-3.

10.3 הקשר בין הנתבע 1 לחברה המתחרה – ייצוג משפטי

אין ספק שהנתבע 1 מספק שירותים משפטיים לחברה המתחרה. די אם נפנה לאמירות שונות בפרוטוקול הדיון, וכך למשל נשאל וענה הנתבע 1 בע"מ 180 שורות 9-10:

ש" וטל וייל העיד שאתה מייצג את איתר שיווק. אתה צריך לענות תשובה.

ת: נכון"

ובהמשך נשאל הנתבע 1 והשיב תוך שהוא מתייחס גם לרעייתו עו"ד לין סיני, כך (ע"מ 180, שורות 25-33, ההדגשות לא במקור):

ש: תביעה של "איתר שיווק" נגד "נתיב- כלים חד פעמיים".

ת: נכון.

ש: זה המשרד שלך הגיש,

ת: נכון.

ש: עבור, אתם מייצגים את איתר.

ת: איתר, כן.

ש: אז מי מטפל בקביעה הזו, אתה או עו"ד לין סיני?

ת: כל תביעה שקיימת במשרד וזה לא משנה מה ההתמחות שלה, מן הסתם

שאני יודע עליה

ואין מדובר רק בייצוג סתמי של משרד הנתבע 1, אלא הנתבע 1 הוא גם זה שחתום על מסמכי כתב תביעה, מאמת חתימת מר טל וייל על תצהיר והכל כפי שאישר משהוצגו לו חתימותיו (ע"מ 181, שורות 8-13, ההדגשות לא במקור):

"עו"ד פלינר: תאשר לי בבקשה שעל התביעה נגד "כלים חד פעמיים"

אתה חתום.

העד, עו"ד חסיד: נכון.

ש: תאשר לי בבקשה שעל התצהיר של טל וייל שצורף

לתביעה גם אתה אישרת אותו, את החתימה.

ת: תראה לי את התצהיר אז אני אאשר לך. אני לא יודע.

ש: בבקשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

אני מאשר

ת:

צא וראה, בעוד הנתבע 1 וויתר על טענותיו לפיהן שלח את מכתביו כשהוא מייצג "אם לבת העשרה" מתברר שלפחות בהליכים אחרים הוא מייצג דווקא את החברה המתחרה העיקרית של דני-רן. חברה מתחרה בה הועסק בעבר התובע שכעת מועסק בדני-רן.

10.4 עוד על הקשר בין הנתבע 1 לחברה המתחרה – קשרי היכרות ואף חברות עם רעיית הנתבע 1

(א) הנתבע 1 העיד שאנשי הקשר שלו בחברה המתחרה הם מר טל ויילר ואמו, גב' אפרת ורדי (ע"מ 183, שורות 8-12 :

ש" עכשיו תאמר לי בבקשה מי איש הקשר שלך ב-"איתר"?

ת: טל וייל ואפרת ורדי.

ש: מי זאת אפרת?

ת: אמא של טל שהיא בעלת השליטה בחברה"

(ב) כאשר נשאל מר טל וייל אודות הקשר עם הנתבע 1 השיב כך (ע"מ 89, שורות 27-28) :

העד, מר וייל: אני וערן חסיד מכירים דרך הנשים שלנו, הן גדלו ביחד באותו אזור. וערן מייצג אותי בתיק אחד של בית הדין לעבודה.

הנתבע 1 אף הוסיף ותיאר כך (ע"מ 181, שורות 15-17, ההדגשות לא במקור) :

ש" מאיפה אתה מכיר את טל?

ת: אשתי ואשתו הן חברות המון שנים, ההיכרות דרכן. זו ההיכרות שלי איתו

ומשם התחילה ההיכרות"

10.5 סיכום עד כאן - הנתבע 1 נמצא בקשר ישיר עם מר טל וייל ואמו שהיא בעלת השליטה בחברה המתחרה. נשותיהם "חברות הרבה שנים". מר טל וייל מכיר את התובע, יודע שהוא סוכן של דני-רן המתחרה. והינה הנתבע 1 שנמצא עימו בקשרי היכרות וחברות ואף מעניק שירות משפטי שולח לפתע מכתבים כנגד התובע. לא מופרכות אפוא חשדו של התובע לפיו התנהלותו של הנתבע 1 היתה בשליחות ובעבור החברה המתחרה.

11. גם נוסח המכתבים מרמז על כך שהם חלק מתחרות עסקית ומכוונים למעסיקו של התובע

11.1 אילו ביקש הנתבע 1 אך ורק להתריע אודות נוכחותו של התובע בבתי ספר, הרי היה פונה במכתב תמציתי ובו רושם את שמו של התובע ואף מוסיף את הרשעתו הפלילית. כך לא נעשה. הנתבע 1 הקדיש חלק ניכר בתחילת מכתבו להפניית חצים לחברת דני-רן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

11.2 כבר בתחילת המכתב ובאותיות מודגשות, מפנה הנתבע 1 אל – "פעילות של ספק בבתי הספר אשר נציגו הוא אדם בעל עבר פלילי בעבירות מין..." (ההדגשות לא במקור). ובהמשך נרשם כך (סעיפים 1-2 למכתב שנשלח למשל לאחד ממנהלי בתי הספר בעיר הרצליה):

"במספר בתי ספר בעיר הרצליה, נתניה, כפר סבא, הוד השרון, מועצות אזוריות חוף השרון ודרום השרון פועל ספק חיצוני אשר מספק ציוד לבתי הספר.

הספק הוא חברת "דני רן ציוד משרדי בע"מ".

ולאחר שהוגדרה מסגרת המכתב ולאחר ששמה של "דני-רן" נרשם במפורש, הוסף גם שמו של התובע ונרשם שהוא נציג וסוכן המכירות של דני-רן וכי הוא "שוטר לשעבר אשר הורשע בעבירות מין על ידי בית משפט השלום בפתח תקווה (ת"פ 1369/02) מצ"ב גזר הדין המרשיע לנוחיותך".

11.3 אכן אפשר וניסוח המכתב באופן המכוון תחילה לחברת דני-רן ורק לאחר מכן לתובע הוא מקרי. אכן אפשר והמכתב נוסח כך על מנת להוביל את הקורא אט אט עד אשר יגיע לשמו של התובע. אך בנסיבות המקרה, כאשר הנתבע 1 הוא בפועל עורך דין המעניק שירות לחברה מתחרה לדני-רן לא מופרכת טענת התובע לפיה נפל קרבן לתחרות עסקית בין החברות.

חלק רביעי – ולמרות הכשלים בגרסת הנתבע 1, יש לדחות התביעה כנגד הנתבע 1 כללי

(א) אין ספק שאזכור וייחוס עבירה פלילית לאדם הוא מעשה שאינו תורם לשמו הטוב, בלשון המעטה. גם העובדה שהתובע אכן הורשע בעבר אינה גורעת מכך שעצם אזכור ההרשעה עלול לפגוע בו בהווה ואולם עדיין אפשר וקמה חסינות לצד המפרסם או הגנה כלשהי מכח חוק איסור לשון הרע.

(ב) האמירה היחידה אותה יש לבחון ביחס להתנהלות הנתבע 1 היא האמירה המייחסת לתובע הרשעה בעבירות מין. בענייננו קמה לנתבע 1 הגנת "אמת דיברתי". אכן היתה אמת בדבריו כשציין שהתובע הורשע בעבירות מין. זאת ועוד, לצד הביקורת על התנהלות הנתבע 1 הרי עדיין ניתן לטעון שקיים ענין ציבורי בפרסום האמירה.

(ג) בפסקאות הבאות אדון בנושאים הבאים:

- דיון ביחס לעבירות בהן הורשע התובע והתייחסות לטענת ההתיישנות (סעיף 13 להלן);
- הנתבע 1 אינו חב מכח חוק איסור לשון הרע שכן קמה לו הגנת "אמת דיברתי" (סעיף 14 להלן);
- אין לחייב את הנתבע 1 בגין טענות פגיעה בפרטיות (סעיף 15 להלן);

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

- אין לחייב את הנתבע 1 גם מכח הטענות לקיומן של עוולות רשלנות, שקר מפגיע, הפרת חובה חקוקה (סעיף 16 להלן);

13. העבירות בהן הורשע התובע והתייחסות לטענה בדבר התיישנות ההרשעה

13.1 ההרשעה בת"פ 1369/02

(א) התובע הורשע במסגרת ת"פ 1369/02 בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 וכן בשתי עבירות של מעשה מגונה בכוח לפי סעיפים 348(א) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977. במסגרת ערעור שהגיש התובע, הוא זוכה מההרשעה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין ואילו ההרשעה לפי סעיפים 348(א) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין נותרה על כנה.

(ב) גזר הדין ששלח הנתבע 1 במסגרת ת"פ 1369/02 מלמד גם על הרשעה בתיק נוסף בת"פ 1342/00 בגין אירוע משנת 1999. הרשעה זו היא בהתאם לסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח 1998. בהליך זה נגזרו על התובע בתחילה של"צ ללא הרשעה ואולם ערכאות הערעור החליטה על הרשעתו.

(ג) סעיפים 348(א) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין נמצאים בפרק י' לחוק, בסימן ה' שכותרתו היא "עבירות מין". אין מדובר בהטרדה מינית כמשמעה בחוק למניעת הטרדה מינית, אלא כאמור ב"עבירות מין", אשר אך מאוזכרות בחוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים, תשס"א – 2001 ולכך חשיבות גם להמשך הדיון בענייננו.

(ד) סעיף 1 לחוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים מגדיר עבירת מין כך (ההדגשות לא במקור):

"עבירת מין" –

(1) עבירה לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 (בחוק זה – חוק העונשין), כמפורט להלן:

(א) עבירה לפי סעיף 214(ב) עד (ב3);

(ב) עבירה המנויה בסימן ה' בפרק י', למעט עבירה לפי סעיף 352;

(ג) עבירה של התעללות מינית בקטין או בחסר ישע לפי סעיף 368ג;

(2) עבירה לפי סעיף 75 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955.

הרשעתו של התובע היא "בעבירה המנויה בסימן ה' בפרק י'" לחוק העונשין. מכאן היא נכללת בגדר "עבירת מין" גם בהתאם לחוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים.

13.2 הטענה בדבר התיישנות העבירה והתייחסות לחוק למניעת העסקה של עברייני מין

במוסדות מסוימים הקובע פרק זמן של עשרים שנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

(א) לשאלת התיישנות העבירה חשיבות בכל הקשור לפרסום מידע אודות עברו הפלילי של התובע. שאלה זו תידון גם במסגרת הדיון בדרישת קיומו של "ענין ציבורי" לצורך הגנת "אמת דיברתי", בסעיף 14.5 להלן.

(ב) תקופת התיישנות ההרשעה בהתאם לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים משתנה בהתאם לעונש שגוזר בית המשפט. בעניינו של התובע נגזרו עליו "18 חודשי מאסר מהם 3 לריצוי בפועל ומאחורי סורג ובריח, 3 לריצוי בפועל ובדרך של עבודות שירות, ואת יתר 12 החודשים לא יישא אא"כ תוך 3 שנים מהיום יעבור על העבירה בה הורשע או על כל עבירה לפי חוק למניעת הטרדה מינית, איום או תקיפה".

(ג) התובע טוען שהעבירה בה הורשע התיישנה ומפנה לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשס"א – 1981. בהתאם לסעיף (א) 19 לחוק זה "מידע על הרשעה שהתיישנה לא יובא בחשבון בין שיקוליו של מי שהיה זכאי לקבלו אילולא ההתיישנות".

בהתאם לטיעונו של התובע, יש למנות את תקופת ההתיישנות החל ממועד שחרורו ממאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח, כאשר התובע מתעלם מתקופת המאסר אותה ריצה בעבודות שירות. בהתאם לסעיף 14(א)(1) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים – מוגדרת תקופת התיישנות ההרשעה במקרה של מאסר עד שנה אחת לשבע שנים, וכלשון החוק –

"(א) לא יימסר מידע לפי סעיפים 6 עד 9 אם עברו מיום פסק הדין או ההחלטה התקופות המפורטות להלן (בחוק זה - תקופת ההתיישנות):

(1) אם הוטל מאסר עד שנה אחת - התקופה שהוטלה ועוד שבע

שנים;

(2) אם הוטל מאסר עד חמש שנים - התקופה שהוטלה ועוד עשר

שנים;

"...

עוד נקבע בסעיף 14(ה) לחוק שתקופת מאסר על תנאי לא תיחשב לצורך מנין ההתיישנות וכלשון סעיף החוק - "לענין סעיף זה, "מאסר" - מאסר בפועל, לרבות מאסר על תנאי שהופעל" (ההדגשה לא במקור). מכאן, מציין התובע שמכיוון שהשתחרר ממאסר בפועל של שלושה וחצי חודשים כבר בחודש יוני 2008, התיישנה הרשעתו כבר בחודש יוני 2015.

(ד) מנגד טוען הנתבע 1, שתקופת ההתיישנות נמנית בהתאם לסעיף 14(א)(2) לחוק, ומכאן היא עומדת על עשר שנים. עוד מחשב הנתבע 1 את תקופת ההתיישנות תוך שהוא מתייחס לכל תקופת המאסר שנגזרה. קרי לרבות תקופת מאסר על תנאי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

למרות שזה לא הופעל ובניגוד להוראת סעיף 14(ה) לחוק הקובע שמנין תקופת המאסר על תנאי יימנה רק אם זה הופעל. חיובי הנתבע 1, לפי עשר שנות התיישנות המתחילות 18 חודשים לאחר כניסתו של התובע לכלא, ביום 2/3/2008 מביאות לכך שלטעמו ההתיישנות החלה רק בחודש ספטמבר 2019.

(ה) תקופת התיישנות מיוחדת ובת עשרים שנה מכח החוק למניעת העסקת עברייני מין

החוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים קובע תקופת התיישנות מיוחדת אשר מסתיימת עשרים שנים לאחר הרשעתו של נאשם או עשרים שנים לאחר שהשתחרר מבית הכלא, לפי המאוחר בין השניים. סעיף 2(א) לחוק למניעת העסקת עברייני מין קובע כך (ההדגשות לא במקור):

2. (א) מעסיק לא יקבל לעבודה במוסד ולא יעסיק בעבודה במוסד, בגיר שהורשע בעבירת מין שאותה ביצע בהיותו בגיר.
- (ב) בגיר שהורשע כאמור בסעיף קטן (א) לא יעסוק בעבודה במוסד.
- (ג) הוראות סעיפים קטנים (א) ו-(ב) יחולו ממועד ההרשעה בעבירה לפי הוראות סעיף קטן (א) ועד 20 שנים לאחר ההרשעה, ואם נידון למאסר – 20 שנים לאחר שחרורו של הבגיר מבית הסוהר בשל אותה עבירה"

כלומר, בכל הקשור להעסקת עברייני מין במוסדות הנכללים בחוק – קיימת הוראה ספציפית. מהוראה זו ממנה עולה שמעבר לתקופת התיישנות העבירה הקבועה בחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, הרי יש למנות תקופה ארוכה של עשרים שנים ממועד בו נאשם הורשע או שוחרר מהכלא, ככל שנכלא. בהינתן העובדה שהתובע שוחרר מהכלא להמשך ריצוי עונשו בעבודות שירות רק בחודש יוני 2008, הרי ברי שבמועד משלוח המכתבים ואפילו במועד חתימת פסק דין זה טרם חלפו עשרים השנים הקבועים בחוק.

(ו) התובע טוען שהעבירה בה הורשע התיישנה ומפנה לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשס"א – 1981. בהתאם לסעיף (א) 19 לחוק זה "מידע על הרשעה שהתיישנה לא יובא בחשבון בין שיקוליו של מי שהיה זכאי לקבלו אילולא ההתיישנות".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

14. אין לחייב את הנתבע 1 מכח חוק איסור לשון הרע. לנתבע 1 קמה הגנת "אמת דיברתי" כמשמעה

בסעיף 14 לחוק

14.1 סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע כך (ההדגשות לא במקור):

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם

היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה

אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש"

על מנת ליהנות מהגנתו של סעיף 14 לחוק יש לעמוד בשני תנאים מצטברים: התנאי האחד

הוא פרסום אמת; התנאי השני הוא קיומו של ענין ציבורי בפרסום. יודגש שפניה להגנה על פי

סעיף 14 לחוק, כמו גם הגנות אחרות בחוק, אינה באה לטעון שלא נפגע שמו הטוב של אדם.

קיומם של שני תנאים אלה, יחדיו, הוא תנאי הכרחי להקמתה של ההגנה וכבר נפסק כי

"בהתקיים האחד בלעדי רעהו, לא יהיה בכך כדי להועיל לנתבע", ר' כבר בע"א 723/74,

הוצאת עיתון הארץ נ' חברת החשמל לישראל, פ"ד לא(2), 281 בעמ' 299, וכן בתא (ת"א)

40739-12-18, אגודת מגן דוד אדום בישראל נ' איחוד הצלה ישראל (מיום 29/7/2021, השי' נ'

שילה).

14.2 פניה להגנה בהתאם לחוק אינה מתירה מלכתחילה את דמו של הנפגע ובמקרה זה של התובע.

פניה להגנה בהתאם לחוק אך ורק קובעת שבמקרים מסוימים יש להעדיף זכויות ואינטרסים

שונים על פני שמו הטוב. וכך נקבע בדנ"א 2121/12, פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך (מיום

18/9/14, סעיף 20 לפסק דינו של כב' הנ' א' גרוניס) כי **"משמעות הדברים היא כי המחוקק**

הגדיר מראש מצבים מסוימים שבהם יהא זה מוצדק להעדיף את חופש הביטוי וזכויות

ואינטרסים ציבוריים חשובים נוספים על פני השם הטוב וכבוד האדם".

14.3 בפסקאות הבאות אדון בשני רכיבי ההגנה המתקיימים בענייננו. עוד אתייחס לכך שהגנה זו,

להבדיל מהגנות אחרות שבחוק, אינה דורשת רכיב סטטוטורי של תום לב. בנוסף אדון בכך

שהעובדה שלמפרסם היה גם אינטרס אישי בפרסום כזה או אחר לא מאיינת מיניה וביה את

הענין הציבורי בפרסום ככל שזה קיים.

14.4 התנאי הראשון – אמת בפרסום, התנאי התקיים

(א) האמירה בה מפנה הנתבע 1 להרשעתו בפלילים של התובע היא אמירת אמת. גם הגדרת

העבירות בהן הורשע התובע כעבירות מין היא אמת, ועל כך הורחב בסעיף 13.1 לעיל.

המלל הרב בו דוחק הנתבע 1 בנמעני המכתב לנקוט בפעולות בענייניו של התובע אינו בגדר

לשון הרע. מלל זה הוא לכל היותר פרשנות משפטית לטעמו של הנתבע 1 ונסיון להביא

את נמעני המכתב לפעולות כאלה ואחרות.

(ב) שאלת תום הלב בפרסום האמת אינה רלוונטית לצורך הקמת ההגנה על המפרסם. אכן

קיימות הגנות סטטוטוריות במסגרת חוק איסור לשון הרע, אשר מחייבות כחלק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

מיסודותיהן קיומו של תום לב מצד המפרסם, לא זה המצב בכל הקשור להגנה על פי סעיף 14 לחוק ועל כך יורחב עוד בסעיף 14.6 להלן.

14.5 התנאי השני – ענין ציבורי, התנאי התקיים

(א) הנתבע 1 פעל מתוך אינטרסים שונים ולא פעל כמייצג "אם לבת העשרה" כפי שטען במכתביו וכפי שטען בתחילה בכתב ההגנה. לא מן הנמנע שהנתבע 1 פעל על מנת לסייע לחברה מתחרה בתחום הציוד המשרדי, חברה אשר הוא מעניק לה שירותי עריכת דין, חברה אשר הוכח שקיים קשר בינו ובין רעייתו לבין בנה של בעלת השליטה בחברה ורעייתו. על כך הורחב בחלק השלישי לפסק הדין בסעיפים 8-12 לעיל.

(ב) התנהלות הנתבע 1, על פניו, לא התאפיינה באמירת אמת במכתבי ההתראה. לצורך הענין אף אצא מהנחה שגם ההפניה להרשעותיו הפליליות של התובע לא נעשו רק לשם הגנה על באי המוסד החינוכי, אלא נבעו גם מאינטרסים שונים של הנתבע 1. אינטרסים אשר הביאו אותו לשלוח מכתבים לבתי ספר, לרשויות מקומיות ובסופו של יום אף הביאו אותו להליך שלפני. לצד זאת, ככל שיש בפעולות אלה ענין ציבורי הרי קמה לנתבע 1 הגנת סעיף 14 לחוק.

(ג) הדרישה לקיומו של "ענין ציבורי" בפרסום, אינה מחייבת את המפרסם לפעול אך ורק בשל הענין הציבורי. העובדה שמפרסמי אמירות שונות נוהגים גם מתוך אינטרסים אישיים אינה מבטלת את הענין הציבורי שיש בפרסומים. אדרבא, רבים מפרסומים וממעשים אותן עושים בני האדם נובעים ממניע ואינטרס אישי המביא אותם לפעולה כזו או אחרת. אין במניע האישי כשלעצמו כדי לבטל הגנה לה זכאי הנתבע 1 מכח החוק. יתרה מכך, בכל הקשור להגנה מכח סעיף 14 לחוק, פטר המחוקק את הדרישה לקיומו של תום לב מצד המפרסם, על כך ועל הפסיקה בנושא יורחב בסעיף 14.6 להלן.

(ד) כאשר מציבים על אחת מכפות המאזניים טענה לפיה עברו הפלילי של מי שהורשע בעבירת מין הוא בגדר ענין ציבורי, שומה עלינו להתייחס ולשים על כף המאזניים השניה את עקרון השיקום והתנערות מעבר שגוי ואף פגום. יש להתייחס לחובה ליתן אפשרות לחוטא להלבין חטאיו ולשוב אל שורות החברה.

עקרונות אלה המבקשים להתחשב במי שהורשע בדין, חשובים לחברה לא פחות מאשר לעבריין המורשע. האפשרות והידיעה שאדם שחטא יכול לשוב ולתרום לחברה, דווקא מסייעת לחברה אשר עשויה ליהנות מפועלו ולא להתרכז בהרחקתו ובזהירות ממעשיו. עקרונות אלה גם עמדו בבסיס הצעת החוק שהביאה לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א – 1981, שם נרשם כי "אין לזכור לאדם את חטאו כל ימיו ויש לאפשר לו לפתוח דף חדש בחייו ולעודד את שיקומו והשתלבותו המלאה בחיי החברה" (ה"ח 1514, בע"מ 218).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

(ה) ועדיין, גם כאשר אנו משווים לנגד עיננו את אינטרס המורשע בדין, הרי אין להתעלם מכך ששורה של הוראות חוק מדגישות גם את הענין הציבורי המביא להגבלתם, גם מעבר לענישה שנקבעה להם. נאשמים בעבירות מין המורשעים בדין מוצאים עצמם מוגבלים על ידי החוק וכן על ידי החברה, וזאת מעבר לענישה הישירה לה הם נדונים בהליך המשפטי וכך למשל:

- נאשמים כאלה מוצאים עצמם מוגבלים, למשל, בהעסקה "במוסדות מסוימים", בהתאם לחוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים;
- נאשמים כאלה מסתובבים עם אות הקין של הרשעתם למשך עשרות שנים, וכבר הורחב בסעיף 13.2 לעיל כיצד ממשיכים להתייחס להרשעה במשך עשרים שנה ממועד סיום ריצוי העונש;
- נאשמים כאלה עלולים למצוא עצמם מודרים ממקומות עבודה שונים;
- נאשמים כאלה אף עלולים למצוא עצמם מוגבלים בתנועתם ופעולותיהם. לענין זה נחקקו אף חוקים מיוחדים אשר נועדו להתמודד עם מגבלות שונות על עברייני מין ור' למשל חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 הקובע אפשרות למעקב, הערכות ומגבלות שונות ואשר קובע בסעיף 1 לו כי "מטרתו של חוק זה להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין על ידי ביצוע הערכות מסוכנות לגבי עברייני מין בשלבים השונים של ההליך המשפטי, וכן ביצוע פיקוח ומעקב ושיקום מונע לעבריינים כאמור, והכל לשם מניעת ביצוע עבירות מין חוזרות". ניתן להפנות גם אל חוק מגבלות על חזרתו של עברייני מין לסביבת נפגע העבירה, תשס"ה-2004, אשר מטרתו היא, כאמור בסעיף 1 לו "להגן על נפגע עבירה ולמנוע נזק נוסף שעלול להיגרם לו מהיתקלות תדירה בעברייני מין שפגע בו, בלי לפגוע במידה העולה על הנדרש בזכויותיו של עברייני המין".

הרחבתי אודות המגבלות בפניהן עומדים עברייני מין שהורשעו בדין, על מנת להבהיר שהמחוקק ראה בהתייחסות אליהם כענין ציבורי אליו יש ליתן את הדעת אף מעבר לענישה שנקבעה בהליכים בהם הורשעו. על כך בפסקה הבאה.

(ו) הענין הציבורי בדבר מניעת או הגבלת העסקת עברייני מין במוסדות חינוכיים מצא את מקומו בהוראות החוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים. הוראות החוק קבעו (בסעיף 2 לו) כי "מעסיק לא יקבל לעבודה במוסד ולא יעסיק בעבודה במוסד, בגיר שהורשע בעבירת מין שאותה ביצע בהיותו בגיר". עוד ניסה המחוקק למצוא איזון בין הגנה על הציבור והגבלת מי שהורשע בדין לבין האפשרות להקל על ההגבלות בדרך של קבלת אישור משטרה או בכל דרך אחרת שנקבעה בחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

ואולם, בכל מקרה ברור הוא שהוראות החוק משקפות את הענין הציבורי שבמניעת חשיפת ציבור מסוים למי שהורשע בעבירות מין. על כך למדים גם מהצעת החוק (ה"ח 2904, בע"מ 505) שם נאמר כך (ההדגשות לא במקור) "**חוק זה בא לצמצם את האפשרות של פגיעה בילדים ובקטינים חפים מפשע על ידי עברייני מין... מוצע להטיל הגבלות על העסקת עבריינים כאמור במוסדות הקשורים לקטינים גם לאחר שנשאו את עונשם**".

(ז) התובע הרחיב וטען שהוא כלל אינו מועסק במוסד חינוכי, אלא מועסק כסוכן של ספק המעניק שירותים. עוד טען התובע להיעדר קשר עם קטינים ולכך שהוראות החוק למניעת העסקת עברייני מין כלל אינו חל עליו. לענין זה יש לומר שניים :

- **ראשית**, פרשנות לפיה הוראות החוק מתייחסות גם לתובע, עולה למשל מתוך חוזר מנכ"ל משרד החינוך, על כך עוד יורחב בסעיף 18.1 להלן.
- **שנית ועיקר**, הענין הציבורי נלמד מהוראות החוק למניעת העסקת עברייני מין. ואסביר. אפילו הוראות החוק למניעת העסקת עברייני מין אינו חל ישירות על התובע, למרות הקשר שלו עם מוסדות חינוך – עדיין בעצם חקיקתו, כמו גם בחקיקת הוראות חוק נוספות יש כדי ללמד על הענין הציבורי בזהירות ובהתייחסות למי שהורשע בעבירת מין. מכאן גם ההתייחסות ארוכת השנים של עשרים שנה מתום ריצוי העונש.

(ח) לפני סיום הדיון בשאלת הענין הציבורי שבפרסום, אשוב לטענות התובע ולפגיעה בו. זו לא נעלמה מעיני, לרבות לא העובדה שהוא נושא על כתפיו תוצאות מעשים שאירעו כעשרים שנים ויותר לפני מתן פסק דין זה ואשר בגינם הורשע זה מכבר. הקביעה לפיה פעולות הנתבע 1 מוגנות מכח הוראות חוק איסור לשון הרע מבטאות את האיזון אליו שאף המחוקק בין הגנה על שמו הטוב של אדם לבין התרת סוג מסוים של פרסומים ושל התבטאויות, "**מדובר באיזון בין האינטרס של הנפגע למנוע את הפרסום ואת הפגיעה בכבודו שתיגרם מהפרסום ובין האינטרס של החברה הגלום בפרסום ובחשיפת המידע**" [ספרם של חאלד גנאים, מרדכי קרמיניצר, בועז שנור, דיני לשון הרע הדיון המצוי והדין הרצוי, מהדורה שניה 2019 בע"מ 321].

14.6 שאלת תום הלב בדיון בהגנת "אמת דיברתי"

(א) כפי שנקבע לעיל, לא מן הנמנע שלנתבע 1 היו אינטרסים שונים לפרסום המכתבים ששלח בעניינו של התובע. הורחב בדבר העובדה שהנתבע 1 מייצג מתחרה עסקית, ועוד הורחב שאין אמת בטענה לפיה הנתבע 1 ייצג "אם לבת העשרה" כפי שטען בכתביו.

(ב) הגילויים השונים באשר לדרך פועלו של הנתבע 1 עשויים לכוון לבדיקת תום ליבו בעת משלוח המכתבים וביצוע הפרסומים. ואולם שאלת תום הלב אינה חלק מיסודות הגנת "אמת דיברתי" ואינה חלק מהוראות סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

(ג) הוראות החוק במפגיע אינן כוללות דרישת תום לב - כאשר המחוקק ביקש לכלול את יסוד "תום הלב" הוא עשה זאת במפורש, גם במסגרת הוראות חוק איסור לשון הרע. סעיף 14 לחוק המתייחס לטענת "אמת דיברתי", לא דורש כלל "תום לב". ומנגד כבר בסעיף 15 לחוק מפורטות שתיים עשרה הגנות שונות כאשר כולן כפופות לפרסום בתום לב, וכלשון הפתיח לסעיף 15 (ההדגשות לא במקור) – "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: ...".

כלומר, כאשר ביקש המחוקק להתחקות אחר תום הלב של המפרסם, הקפיד לכלול זאת במפורש בהוראות החוק. וכאשר ביקש להעניק הגנה ללא בחינת רכיב תום הלב, ידע לעשות זאת במסגרת סעיף 14 לחוק – סעיף המתייחס כאמור להגנת "אמת דיברתי".

(ד) גם סקירת הצעת החוק וכן פסיקת בתי המשפט מלמדת שאין לכלול בהגנה בחינת תום הלב - הגנת "אמת דיברתי" אינה מתבססת על היסוד הנפשי בו נעשה הפרסום ואף לא על תום ליבו של המפרסם. יתירה מכך, ניתן לראות שנדחו נסיונות להחיל את חובת תום הלב גם בבחינת הגנת "אמת דיברתי", כאן ניתן להפנות לדברי ההסבר להצעת חוק איסור לשון הרע. במיוחד אפנה לקביעות עבר כבר בדנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ ואח' נ' קראוס ואח', פ"ד נב(3) 1 [מיום 29/6/1998, סעיף 32 לפסק דינו של כב' הש' ת' אור] שם נקבע כך (ההדגשות לא במקור):

"חוק איסור לשון הרע אינו מתלה את הגנת האמת בפרסום בדרישה כלשהי לתום-לב. אין בלשונו כל עיגון לדרישה כזו. אדרבא, לשונו המפורשת של סעיף 17 קובעת באופן מפורש, כי אי-קיומו של הנטל שבסעיף זה משליך רק על הגנת תום-הלב"

ועוד נקבע כך :

"לא יכול להיות ספק, כי לא הייתה כוונה להחיל הוראה זו על הגנת האמת בפרסום. במצב דברים זה, קריאת סייג דומה לתוך הגנת האמת בפרסום היא, למעשה, תיקון החוק באופן שהגנת האמת בפרסום תהפוך לשלוחה של הגנת תום-הלב (וראו הדברים בע"א 3199/93 הנ"ל [1], בעמ' 861 בפסק-דינו של חברי השופט גולדברג, הרומזים לאפשרות שאין לקרוא את הגנת האמת בפרסום בגפה אלא לקרוא אותה לתוך הוראת סעיף 15(4) לחוק). לכך אין כל אחיזה בלשון החקיקה"

עוד ניתן להפנות אל דנא 2121/12, פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך הנזכר לעיל, שם (סעיף 32 לפסק דינו של כב' הנשיא א' גרוניס) נקבע ביחס להגנת "אמת דיברתי" כי "הגנה זו איננה מתעניינת בהלכי הרוח או בתום לבו של המפרסם".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

14.7 **סיכום לענין הגנת "אמת דיברתי"** - כפי שצוין לעיל פרסומי הנתבע 1 חוסים תחת הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. הפרסומים עונים על שני יסודות ההגנה – אמת בפרסום וכן קיומו של ענין ציבורי.

15. אין לחייב את הנתבע 1 מכח חוק הגנת הפרטיות

15.1 התובע טוען לפגיעה בצנעת חייו, הטרדתו במכוון, שימוש בידעיות שהושגו באופן לא ברור על חייו ומכאן טוען שהנתבע 1 פגע בפרטיותו ומכאן הופרו הוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981.

15.2 אין לקבל טענה זו של התובע, שכן גם בענין זה קמה לנתבע 1 הגנה מכח חוק הגנת הפרטיות. הגנה הדומה במהותה להגנה הקמה מכח סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

15.3 סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות כולל רשימה ארוכה של הגנות במקרים בהם **"הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב"**. ולעניינו אפנה דווקא לסעיף 18(3) הקובע הגנה, ללא קשר לשאלת תום הלב. הגנה זו חלה כאשר :

"בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב"

גם כאן, כבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע יש צורך בשני רכיבים – אמירת אמת וקיומו של אינטרס ציבורי. גם כאן, כבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, הושמטה במפגיע דרישת תום הלב.

15.4 פעולותיו של הנתבע 1 התייחסו לענין ציבורי וגם הפרסום שביצע לא היה פרסום כוזב. הניתוח בסעיף 14 לעיל ובמיוחד בסעיפים 14.4 ו-14.5 אשר הביא לקביעה בדבר ענין ציבורי ואמירת אמת ביחס לחוק איסור לשון הרע וזה לבדיקה מכח חוק הגנת הפרטיות. משנקבע שהנתבע 1 אכן אמר אמת ואכן בפרסום היה ענין ציבורי, קמה לנתבע 1 הגנה גם מכח חוק הגנת הפרטיות.

16. אין לקבל טענות ביחס לעוולת שקר מפגיע, הפרת חובה חקוקה וכן רשלנות

התובע הוסיף וטען שהנתבע 1 עוול כלפיו בעוולת שקר מפגיע, בהפרת חובה חקוקה וכן בעוולת ברשלנות. במלוא הכבוד אין לקבל טענות אלה וזאת בשל הנימוקים הבאים :

16.1 נימוק ראשון לדחיית הטענות – "ייחוד העילה" במסגרת חוק איסור לשון הרע

(א) ככלל המחוקק ייחד את חוק איסור לשון הרע על מנת לאפשר לאדם לשמור על שמו הטוב, מעמדו ואפילו עיסוקו ומשלח ידו. ההגנה על שמו הטוב של אדם ואף הגנה על משלח ידו מפני פרסומים ופעולות דומות יוחדה לחוק איסור לשון הרע. כאשר נדונה והוכרעה טענת התובע ביחס לפגיעה בשמו הטוב וביחס לפרסומים והפעולות שנעשו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

בעניינו אין לאפשר דיון נוסף תוך הפניה להוראות חוק אחרים. לענין זה אפנה אל רע"א 7205/16, ד"ר סיגל שוורץ נ' ד"ר לילך צולר (מיום 9/4/2017, המשי' חנ' א' רובינשטיין, השי' י' דנציגר וע' ברון) שם נקבע על ידי המשי' לני השי' רובינשטיין כך (ההדגשות לא במקור):

"המחוקק ערך איזונים. הוא איפשר לאדם לתבוע את עלבונו של שמו הטוב, אך סייג זאת לעניינו בסייגים המופיעים בסעיף 13, שהם פרסומים מותרים. הוא עשה כן גם בחוקים אחרים, על-ידי ייחוד עילה, כמובן כל מאטריה לעניינה ולהקשרה; כך בחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, כך בחוקי השיקום של מערכת הביטחון, כך בחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998, וכך במקרים נוספים. הרעיון שביסוד "ייחוד העילה", החובר למדיניות שיפוטית ראויה, היא שלא תיפתח הדלת לעילות שונות לאחר שנעלה בעילה מרכזית לעניינו. יש לקרוא את הדברים על רקע תכלית החוק, שבא להגן על השם הטוב מתוכו עצמו, והרי אם נאמר אחרת אין לדבר סוף, פעם תהא זו פקודת הנזיקין (נוסח חדש), פעם חוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979"

ולסיכום נקבע:

"עמדתנו איפוא בבירור היא, כי אין מקום לתביעה שמחוץ לגדרי חוק איסור לשון הרע, בנזיקין או עילה אחרת, מקום שהמחוקק נעל את שערי איסור לשון הרע, ועל כן איננו נעתרים לערעור"

גם בקשה לדיון נוסף שהוגשה נדחתה בדנ"א 3426/17, ד"ר סיגל שוורץ נ' ד"ר לילך צולר (מיום 20/6/2017).

(ב) להשלמה ר' גם ע"א 7426/14, פלונית נ' אורי דניאל (מיום 14/3/2016, השי' י' עמית, ד' שוהם וד' ברק-ארז) שם ביקר כב' השי' עמית התנהלות של הגשת תביעה המתמרנת בעילה מהותית אחת בין מסלולי חוקים שונים וכלשונו (ההפניות לפסקי דין ואסמכתאות הושמטו) – "בשונה מבית משפט קמא, אני סבור שניתן היה להסתפק בדיון בעוולת לשון הרע ולא היה צורך להיזקק לעוולת הרשלנות... חוק איסור לשון הרע נועד להגן על שמו הטוב של האדם, ולאזן בין זכות זו לבין חופש הביטוי וערכים נוספים... פגיעה בשם הטוב גוררת עימה באופן כמעט אינהרנטי גם עוגמת נפש, אשר נמנית לפיכך על סוג הנזקים שהעוולה נועדה להגן מפניהם ולפצות עליהם... גם התנהגויותיהן העוולתיות של המערערות מתכנסות כולן אל תוך יסודות העוולה של לשון הרע, ואין כל צורך לפתוח "מסלול" תביעה נוסף לפי עוולת הרשלנות".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

16.2 נימוק שני לדחיית הטענות – לא הוכח נזק ממוני

התובע לא הוכיח כל נזק ממוני. טענותיו הועלו באופן סדור ורהוט וכללו התייחסות נרחבת לכל הוראות החוק והעוולות הנטענות כלפיו. עם זאת לא הוכח כל נזק ממוני. התובע עצמו מציין בכתב התביעה שהוא מעריך את נזקיו בסך של 5,000,000 ₪ אך מעמיד התביעה על סך של 500,000 ₪ בלבד לצרכי אגרה.

חלק חמישי – יש לדחות התביעה כנגד הנתבעות 2 ו-3

17. כללי

(א) התובע טוען כנגד הנתבעות 2 ו-3 על כך שהן פועלות במשלוח מכתבים "וטלפונים" ובדרכים אחרות כדי "להזהיר" את מוסדות החינוך שבשטחן מהתובע ה"מסוכן". לדבריו, בעקבות הפעולות הנ"ל והנחיותיהם לבתי הספר הוא (התובע) "מבוזה שוב ושוב עת נמנעת ממנו כניסה לבתי הספר".

(ב) יש לדחות התביעה כנגד הנתבעות 2 ו-3 מהסיבות בגינן נדחתה התביעה כנגד הנתבע 1 בשינויים המחויבים. בעיקר יש לדחות התביעה כנגד הנתבעות 2 ו-3 שכן אלה פעלו במסגרת תפקידם, תוך התייחסות אף לחוזר מנכ"ל ותוך שפעולתם אינה עילה לתביעה וזאת מכח סעיף 9(13) לחוק איסור לשון הרע. לכל אלה אתייחס בפסקאות הבאות.

18. חוזר מנכ"ל משרד החינוך וטענות התובע כלפיו

18.1 חוזר מנכ"ל משרד החינוך כולל והל אי העסקת עברייני מין והפניה מפורשת לאי העסקת

ספק

(א) על מנת לדון בעניינין של הנתבעות 2 ו-3 אפנה לחוזר מנכ"ל משרד החינוך שהוצא ביחס לחוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים, תשס"א – 2010. הכוונה היא לסעיף 5.3-68 בחוזר מנכ"ל משרד החינוך שכותרתו היא "נוהלי הביטחון בבתי הספר – נוהל אי העסקת עברייני מין על פי החוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים, תשס"א – 2010, במוסד המכוון למתן שירות לקטינים".

(ב) נוהל זה מתווה פעולות בהן יש לנהוג בהתאם להוראות החוק. במיוחד יש לפנות לסעיף 2 לנוהל אשר מנחה מי הם הגורמים מהם יש לדרוש ולקבל אישורים בהתאם לחוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים. כותרתו של סעיף 2 לנוהל היא: "בעלי תפקידים המועסקים במוסד החינוכי שיש לדרוש לגביהם אישור כי אין מניעה מהעסקתם לפי החוק". סעיף 2 לנוהל מונה רשימה של בעלי תפקידים שונים כגון סגל הוראה, עובדי קבלן, מאבטחים נהגים ועוד. החשוב לנו הוא סעיף 2.10 בו נרשם:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

2.10 ספקים

כלומר, נוהל מנכ"ל משרד החינוך מחייב במפורש את הפועלים על פיו לנהוג בהתאם להוראות החוק גם ביחס לספקים, דוגמת התובע.

(ג) התובע טוען כלפי הנתבעות 2 ו-3 שמנכ"ל משרד החינוך חרג מסמכותו כאשר קבע את נהליו, אין לקבל טענה זו ולכך אתייחס בסעיף 18.2 להלן. בשלב זה אדגיש שאין להקל ראש בחשיבותו של נוהל מנכ"ל אשר מנחה את הפועלים מכוחו ובכלל זה את הנתבעות 2 ו-3. לענין זה נקבע, בבג"ץ 4100/20, עלמה אלון נ' שר החינוך (מיום 17/11/2020), י"עמית, נ' סולברג וע' גרוסקופף)

ביחס להוראה אחרת בחוזר מנכ"ל משרד החינוך כך: "חוזרי המנכ"ל נקבעו על ידי מנכ"ל משרד החינוך מכוח הסמכות שהוקנתה לו בתקנות חינוך ממלכתי (סדרי הפיקוח), התשי"ז-1956 (להלן: תקנות הפיקוח), שהותקנו מכוח סעיף 34 לחוק חינוך ממלכתי, התשי"ג-1953. תקנות הפיקוח מסדירות את סמכותו של שר החינוך לקבוע, באמצעות מנכ"ל משרד החינוך, מדיניות ונהלים בעניינים פדגוגיים ומנהליים למוסדות החינוך הממלכתי (ראו בעיקר תקנות 2-3 לתקנות). חוזרי המנכ"ל הניצבים במרכז העתירה זנן אינם אלא דוגמה להתוויית מדיניות פדגוגית כאמור".

כלומר, אפילו כאשר מגיע עניינו של חוזר מנכ"ל בתקיפה ישירה לבג"ץ, נוטה בית המשפט לא להתערב ולא לשנות האמור בחוזר. כך בוודאי יש לנהוג כאשר עולה לדיון האמור בחוזר מנכ"ל במסגרת הליך בו נתבעות רשויות מוניציפליות הפועלות מכוחו. אדרבא, דווקא אילו היו הנתבעות 2 ו-3 עושות דין לעצמן ומחליטות להתעלם מהנחיות חוזר המנכ"ל, דווקא במקרה כזה היה עליהם לנמק כיצד החליטו לחרוג מהוראות והנחיות מפורשות להן הן כפופות.

18.2 אין לקבל טענות התובע בדבר חריגה מסמכות של מנכ"ל משרד החינוך

התובע טוען שמנכ"ל משרד החינוך חרג מסמכותו. לטענת התובע, העובדה שחוזר המנכ"ל החיל בהנחיותיו מגבלות על "ספק", חורגת מהוראות החוק למניעת העסקת עברייני מין במוסדות מסוימים. אין לקבל טענת התובע, בוודאי לא בהליך שלפני, ולענין זה יובאו הנימוקים הבאים:

(א) נימוק ראשון לדחיית הטענה לפיה חוזר מנכ"ל חרג מסמכותו - התובע לא פעל בתקיפה

ישירה כנגד נוהל המנכ"ל

- התובע לא נקט בהליך מנהלי ובתקיפה ישירה של הוראות חוזר מנכ"ל משרד החינוך. אילו רצה התובע לטעון כנגד נוהל המנכ"ל ולטעון לחריגה מסמכות בעת הפצת הנוהל, הרי דרך המלך היא תקיפה ישירה במסגרת הליכים מנהליים. דרך ממנה נמנע התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-11-57434 דהן נ' חסיד ואח'

- לענין זה אפנה אל ע"א 4291/17, עו"ד מוטי אלפריח נ' עיריית חיפה (מיום 6/3/2019, הש' מ' מזוז, י' וילנר וע' גרוסקופף) שם נקבע שכאשר מועלית טענה ישירה כנגד פעולה מינהלית, הרי הנכון הוא להעלות הטענה במסגרת תקיפה ישירה. כך בוודאי כאשר הטענה היא טענתו של תובע ולא טענת הגנה של נתבע שברגיל מחויב לדון בערכאה בה הוגשה התביעה כנגדו, וכלשון פסק הדין (סעיף 15 לפסק דינו של הש' מ' מזוז) – **"יצוין כי המצב האופייני לתקיפה עקיפה הוא העלאת הטענה נגד האקט המינהלי כטענת הגנה. לעומת זאת, מקום שמהותו האמיתית של ההליך או מרכז הכובד שלו הוא בהכרעה בשאלת תוקפו וחוקיותו של אקט שלטוני, ובמיוחד כאשר מושא התקיפה הוא שיקול הדעת השלטוני לגופו, או כאשר מדובר בסוגיה שלטונית מורכבת או רגישה או בעלת השלכה רחבה, יש להימנע בדרך כלל מבירור הענין במסגרת תקיפה עקיפה"** (ההדגשות לא במקור). להרחבה ר' גם רע"א 7497/20, עיריית באר שבע נ' ביג מרכזי קניות בע"מ (ע' גרוסקופף 11/1/2021), עוד ר' רע"א 2063/16, הרב יהודה גליק נ' משטרת ישראל (מיום 19/1/2017, המשי' לני' א' רובינשטיין, הש' י' עמית וצ' זילברטל) אליו אתייחס גם בפסקה הבאה.

(ב) נימוק שני לדחיית הטענה לפיה חוזר מנכ"ל חרג מסמכותו – אין מדובר אפילו בתקיפה עקיפה וזאת בשל היעדרו של משרד החינוך מרשימת הנתבעים

- משרד החינוך נעדר מרשימת הנתבעים. גם אם היה מקום לדון במסגרת תקיפה עקיפה בשאלה האם חוזר מנכ"ל משרד החינוך חרג מסמכותו הרי בוודאי היה על בית המשפט לשמוע את טענות מנכ"ל משרד החינוך ולהכריע בהן לגופו של ענין.

- התובע עותר בפועל לכך שייקבע שמנכ"ל משרד החינוך חרג בסמכותו כאשר ניסח את חוזר המנכ"ל. ואולם טענות משרד החינוך כלל לא נשמעות משרד החינוך אפילו לא נתבע. ודוק, גם כאשר נוקט בעל דין בתקיפה עקיפה, דוגמת פרשת הרב יהודה גליק נגד משטרת ישראל הנזכרת לעיל, הרי עדיין בעל הדין שכנגד הוא זה שהפעולה המנהלית שלו היא זו שעומדת לדיון. אין מקום להעמיד לדיון את פועלו של מנכ"ל משרד החינוך כאשר זה כלל לא זומן לדיון ולא היה חלק מהנתבעים.

19. יש לדחות הטענות כנגד הנתבעות 2-3 שכן פעולות הנתבעות 2-3 אינם עילה לתביעה בהתאם לחוק

איסור לשון הרע וזאת מכח סעיף 13(9) לחוק

19.1 הנתבעות 2-3 פעלו בהתאם לשיקול דעתן המקצועי, בהתאם לפרשנות החוק לטעמם ובעיקר בהתאם וכנובע מהנחיות חוזר מנכ"ל משרד החינוך. פעולה כזו הוחרגה מגדר הוראות חוק איסור לשון הרע, ולענין זה קובע סעיף 13(9) לחוק כך (ההדגשות לא במקור):

לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –

...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

(9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור"

אין מדובר בהגנה מכח בחוק על פרסום כזה או אחר, אלא בהגדרה מלכתחילה שפרסומים מסוימים כלל לא יהיו עילה להגשת תביעה.

19.2 בתי המשפט התייחסו לחשיבות סעיף 13(9) לחוק ולכך שהוא הכרחי לביצוע פעולות שלטוניות ומנהליות, לענין זה אפנה אל ע"ע (ארצי) רוזנברג נגד משרד החינוך (מיום 14/9/2014) וכן אל ע"א 844/12, דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש (מיום 22/2/2014) שם נקבע כך (ההדגשות לא במקור) – "תכליתו של סעיף 13 הוסברה כהענקת "זכייה מוחלטת לפרסומים, הנוגעים לתחום תפקידם של ממלאי תפקידים רשמיים ושל רשויות רשמיות" (עניין ננס, עמ' 215). ההגנה נועדה לאפשר לאותם בעלי תפקידים לבצע את הפרסומים הנדרשים לצורך פעילותם באופן המיטבי הנדרש לצורך ביצוע התפקיד, ללא מורא מתביעות אישיות בגין לשון הרע; זאת, מתוך הנחה כי עצם ההתמודדות עם תביעות כאמור עלולה להרתיע את בעל התפקיד ולהפריע לו בביצוע תפקידו. הרציונל הספציפי של תת-סעיף 9(9) הוא לאפשר לרשויות הרשמיות של המדינה לפעול, במסגרת סמכויותיהן כדין, מבלי לחשוש כי תהיינה מאוימות מפני תוצאות משפטיות בשל התבטאויות הקשורות בתפקידן".

בעניין מולקנדוב נגד רשות ניירות ערך אף הדגיש בית המשפט (כב' הש' י' דנציגר בסעיף 58 לפסק דינו) שכאשר חלות הוראות סעיף 13(9) לחוק הרי אין זה מעלה ואין זה מוריד האם המפרסם חייב לערוך את הפרסום אם לאו. די בכך שהמפרסם היה רשאי לפעול כפי שנהג על מנת לקבוע שאין מדובר בעוולה, וכלשון בית המשפט: "איני רואה לנכון לקבוע מסמרות באשר לשאלה אם פורוש [נציגת רשות ניירות ערך – א.ב.] חייבת הייתה לערוך את שיחת הטלפון על פי דין (החלופה הראשונה בסעיף 13(9) לחוק), אם כי נוטה אני לחשוב כי שיחות אזהרה מעין אלה אכן עשויות להיכלל בגדר חובתה על פי דין; אולם לדעתי די בכך שפורוש רשאית הייתה לעשות את שיחת הטלפון על פי היתר של רשות המוסמכת לכך כדין (החלופה השלישית בסעיף 13(9) לחוק). אם הרשות מוסמכת ואף חייבת להגן על ציבור המשקיעים, לרבות על דרך של אזהרת הגורמים הפעילים בשוק ההון, ברי כי פורוש הייתה רשאית להזהיר את עטר, מכוח תפקידה ברשות על פי ההיתר שקיבלה לכך, ולו מכללא מכוח תפקידה הבכיר ברשות".

19.3 לא מצאתי שפעולת הנתבעות 2 ו-3 נעשתה מתוך מניע אישי כנגד התובע, אך בכל מקרה שאלת המניע לפעולה אינה משנה העובדה שהנתבעות 2-3 מוסמכות ורשאיות היו לפעול כפי שפעלו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

הנתבעות 2 ו-3 מוסמכות היו לפעול כפי שפעלו. משהתקבלה תלונה של צד שלישי, במקרה זה מכתבי הנתבע 1, חייבות היו הנתבעות 2 ו-3 לפעול ולפקוח עיניהן וכן עיני הפועלים בבתי הספר ולו מכח חוזר המנכ"ל ומכח אחריותן לשלומם ובטחונם של תלמידי ובאי בתי הספר שבתחומן. אפילו נניח שהנתבעות 2 ו-3 לא חייבות היו לפנות בכתב ובעל פה לגורם כזה או אחר, הרי בכל מקרה הן היו רשאיות לעשות כן וזאת במסגרת תפקידן וסמכותן.

20. יש לדחות הטענות כנגד הנתבעות 2-3 בדבר פגיעה בפרטיות התובע

20.1 משנקבע שפרסומי הנתבעות נכנסים לגדר סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, הרי ממילא יש לדחות גם את טענת התובע בדבר הפרת חוק הגנת הפרטיות וזאת מכח סעיף 18(1) לחוק הקובע כך:

במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965;

20.2 למעלה מהנדרש ייאמר שיש לדחות התביעה גם בשל הנימוקים בסעיף 15 בדבר דחיית התביעה כנגד הנתבע 1 בכל הקשור לחוק הגנת הפרטיות.

21. אין לקבל טענות ביחס לעוולת ועילות נוספות כגון רשלנות והפרת חובה חקוקה

ממילא יש לדחות התביעה כנגד הנתבעות בגין עילות נוספות וזאת מהנימוקים המפורטים בסעיף 16 לעיל. במיוחד אפנה לכך ש "אין מקום לתביעה שמחוץ לגדרי חוק איסור לשון הרע בנזיקין או עילה אחרת, מקום שהמחוקק נעל את שערי איסור לשון הרע" (רע"א 7205/16, ד"ר סיגל שוורץ נ' ד"ר לילך צולר הנזכר לעיל).

חלק שישי – סוף דבר

22. לאור האמור לעיל התביעה נדחת. אני מחייב את התובע בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 30,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל אשר יחולק כדלקמן:

- לנתבע 1 סך של 6,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל. כאן ייאמר שקביעת הסכום נעשתה בשל התנהלות הנתבע 1 אשר טען בתחילה לפעולה בשם לקוחה עלומה ולאור העובדות שהתבררו ונקבעו לעיל. **לצד זאת ובמיוחד אציין לטובה את פועלם המקצועי וההגון של ב"כ הנתבע 1** ואדגיש שקביעת הסכום דלעיל אינה אומרת כמובן דבר ביחס להערכה לעבודתם המקצועית הרבה בהליך;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57434-11-18 דהן נ' חסיד ואח'

- לנתבעת 2 סך של 12,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל, זאת תוך שנתתי דעתי לסכום התביעה ולעבודה המקצועית שהושקעה היטב על ידי ב"כ וכן לאסמכתאות שצירפו לסיכומים.

- לנתבעת 3 סך של 12,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל, זאת תוך שנתתי דעתי לסכום התביעה ולעבודה המקצועית שהושקעה היטב על ידי ב"כ.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ב, 10 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט